

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 113/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej obchodnou spoločnosťou Karkó s. r. o., Sad na Studničkách 1029/32, Žilina, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Richard Karkó, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 82/2018-713 z 22. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutého uznesenia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Obdo 82/2018-713 z 22. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplývajú tieto skutočnosti:

« [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) sa v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina pod č. kon. 10Cbi/7/2014 domáhala určenia pohľadávok, ktoré si prihlásila do reštrukturalizačného konania [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) a ktoré boli popreté reštrukturalizačnou správkyňou. Okresný súd Žilina svojím Rozsudkom zo dňa 20.09.2016, č. kon. 10Cbi/7/2014-545 podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel. Uvedené rozhodnutie vo veci samej nadobudlo právoplatnosť dňa 10.11.2016.

Nakoľko bol žalobca v konaní úspešný, Okresný súd Žilina vydal dňa 26.03.2018 Uznesenie č. kon. 10Cbi/7/2014-613, ktorým zaviazal sťažovateľa s poukazom na § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. zaplatiť súdny poplatok za žalobu podanú žalobcom vo výške 3.781,- €. Súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že predmetom konania bolo určenie 38 popretých pohľadávok, a teda štátu prináleží súdny poplatok vo výške 99,50€ za každú jednu popretú pohľadávku samostatne. Súd prvej inštancie odôvodnil výšku súdneho poplatku aj tým, že žalobca by sa mohol domáhať určenia jeho popretých pohľadávok v 38 samostatných konaniach.

Voči rozhodnutiu, ktorým súd prvej inštancie vyrubil žalovanému súdny poplatok vo výške 3.781,-€ podal sťažovateľ sťažnosť v zmysle § 239 a nasl. CSP, ktorú odôvodnil

tým, že v danom prípade sa jednalo o osobitý typ konania, predmetom ktorého bol jeden žalobcov nárok, a to nárok na určenie popretých pohľadávok. Súdny poplatok za podanú žalobu mal byť preto vyrubený v zmysle Položky č. 1 písm. b) v spojení s jej poznámkou 1. zákona č. 71/1992 Zb., t.j. vo výške 99,50 €, a to bez ohľadu na počet pohľadávok, ktorých určenia sa v konaní žalobca domáhal. Sťažovateľ poukázal aj na to, že určenie pravosti žalobcových pohľadávok bolo predmetom jedného súdneho konania a preto štátu vznikli reálne náklady len na jedno súdne konanie a jedného zákonného sudcu.

O podanej sťažnosti rozhodol Okresný súd v Žiline Uznesením zo dňa 25.07.2018, č. kon. 10Cbi/7/2014-659, ktorým sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

Voči Uzneseniu Okresného súdu Žilina zo dňa 25.07.2018, č. kon. 10Cbi/7/2014-659 podal žalovaný dovolanie, a to z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené.

Dovolací súd však výrokom č. I Uznesenia zo dňa 22.11.2018, č. kon. 5Obdo/82/2018-713 rozhodol o zastavení dovolacieho podľa § 161 ods. 2 CSP v spojení s § 438 ods. 1 CSP, nakoľko podľa jeho názoru nie je možné podať dovolanie voči uzneseniu okresného súdu, ktorý rozhodol o sťažnosti podanej v zmysle § 239 a nasl. CSP.»

3. S rozhodnutím dovolacieho súdu sa sťažovateľka nestotožňuje. Podľa jej názoru spočíva napadnuté uznesenie dovolacieho súdu na reštriktívnom a formalistickom výklade ustanovenia § 419 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), čím jej dovolací súd odňal základné právo na súdnu ochranu. K tomu sťažovateľka argumentovala:

„Ako vyplýva z ustanovenia § 419 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak to zákon pripúšťa. Pod pojmom rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 419 CSP je však podľa názoru sťažovateľa nutné rozumieť aj rozhodnutie okresného súdu, ktorým rozhodol o sťažnosti podanej v zmysle § 239 a nasl. CSP. Je tomu tak preto, že sťažnosť, rovnako ako odvolanie, má charakter opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorého dôsledkom môže byť zmena príp. zrušenie napádaného rozhodnutia. Sťažnosť má navyše, rovnako ako odvolanie, suspenzívny účinok.

Je preto absolútne irelevantné, že o podanej sťažnosti, na rozdiel od odvolania, v danom prípade nerozhodoval krajský súd.

Sťažnosť sa pritom podáva voči rozhodnutiam súdu o zásadných veciach, akými sú napr. výška súdneho poplatku, či výška náhrady trov konania. O sťažnosti navyše rozhoduje ten istý súd, ktorý napádané rozhodnutie vydal. Ak by skutočne nebolo možné podať dovolanie voči rozhodnutiu o sťažnosti podanej v zmysle § 239 a nasl. CSP, znamenalo by to, že strana sporu by sa nemohla domôcť nápravy, a to ani v prípade, ak by takéto rozhodnutie trpelo zásadnými vadami odôvodňujúcimi prípustnosť dovolania. Sťažovateľ preto zastáva názor, že ustanovenie § 419 CSP je nutné vykladať extenzívne a pod pojmom rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné rozumieť aj rozhodnutie o sťažnosti podanej v zmysle § 239 a nasl. CSP.“

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, č. kon. 5Obdo/82/2018-713 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, č. kon. 5Obdo/82/2018-713 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokátskej kancelárie Karkó s.r.o., vedený v [REDACTED], pobočka [REDACTED], IBAN: [REDACTED] do 2 mesiacov od právoplatnosti vydaného rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 1. marca 2019 v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

13. Medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

14. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

15. Podľa § 239 ods. 1 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

16. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

17. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

18. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

19. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

20. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

III.

Právne posúdenie vecí ústavným súdom

21. Sťažovateľka sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

22. Ústavný súd z už uvedených hľadísk preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone. Najvyšší súd vo svojom uznesení uviedol:

„11. K dovolaniu žalovaného podanému proti uzneseniu Okresného súdu Žilina ako súdu prvej inštancie dovolací súd uvádza, že v zmysle ust. § 419 CSP strana sporu môže dovolaním napadnúť len rozhodnutie odvolacieho súdu. ak to zákon pripúšťa. Odvolacím súdom je krajský súd, ktorý rozhoduje o odvolaní (ust. § 34 CSP) a dovolacím súdom je Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozhodujúci o dovolaní (ust. § 35 CSP).

12. Podľa ustanovenia § 40 CSP, súd aj bez námietky skúma vecnú príslušnosť, kauzálnu príslušnosť a funkčnú príslušnosť počas celého konania.

13. Keďže dovolanie môže byť podané len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, Civilný sporový poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť na prejednanie dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Nedostatok funkčnej príslušnosti súdu na prejednanie veci, inak patriacej do právomoci súdov, je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, ktorý má za následok zastavenie dovolacieho konania (ust. § 161 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 438 ods. 1 CSP).

14. S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací konštatuje, že uznesenie súdu prvej inštancie - Okresného súdu Žilina zo dňa 25. júla 2018 nie je spôsobilým predmetom dovolacieho konania a preto ho dovolaním ako mimoriadnym opravným prostriedkom nemožno napadnúť. Bráni tomu nedostatok funkčnej príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, ktorá v posudzovanom prípade predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky dovolacieho konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zastavil konanie o dovolaní

žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 10Cbi/7/2014-659 zo dňa 25. 07. 2018.“

23. Závery najvyššieho súdu sú v napadnutom uznesení riadne zdôvodnené, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľky, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právne posúdenie sťažovateľkinej veci zo strany najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nemá znaky svojvôle alebo arbitrárnosti.

24. Najvyšší súd vyčerpávajúcim spôsobom a v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami odôvodnil, prečo zastavil konanie o dovolaní sťažovateľky, pričom argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu namietané porušenie jej označených práv ústavný súd vyhodnotil ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie zistiť spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv.

25. Ústavný súd rozumie logike uvažovania sťažovateľky založenej na chápaní sťažnosti podľa Civilného sporového poriadku ako opravného prostriedku s následným postavením okresného súdu konajúceho a rozhodujúceho o sťažnosti ako „kváziodvolacieho“ súdu. V prvom rade je však potrebné sťažovateľku upozorniť, že sťažnosť podľa § 239 a nasledujúcich CSP nemá z hľadiska systematiky Civilného sporového poriadku povahu opravného prostriedku, ale je skôr prostriedkom procesnej obrany či prostriedkom „procesnej nápravy voči definovaným uzneseniam“, o ktorom rozhoduje súd toho istého stupňa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 870).

26. Pre ústavný súd je podstatný koncept základného práva na súdnu ochranu tak, ako ho zakotvuje ústava, ktorá reguluje, že uvedeného základného práva sa možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré toto právo vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy). V prípade sťažovateľky je takým zákonom Civilný sporový poriadok, ktorý explicitne a terminologicky zrozumiteľne normuje, že o sťažnosti podľa § 239 a nasledujúcich CSP rozhoduje súd prvej inštancie (§ 248 CSP; teda nie odvolací súd), a následne, že dovolanie je prípustné len proti rozhodnutiam odvolacieho súdu (§ 419 CSP), teda s určitosťou nie proti rozhodnutiam súdu prvej inštancie. Zákonodarca, teda ten, kto je primárne oprávnený kreovať medze, v ktorých sa základného práva na súdnu ochranu možno domáhať (čl. 51 ods. 1 ústavy), veľmi jasne a určito vylúčil, aby proti rozhodnutiam súdu prvej inštancie (čiže aj proti rozhodnutiam okresného súdu o sťažnosti podanej podľa § 239 a nasledujúcich CSP) bolo dovolanie prípustné. Popísanú podobu medzí určených na vykonávanie základného práva na súdnu ochranu musí najvyšší súd ako súd dovolací rešpektovať a ústavný súd nadväzne nemôže vysloviť porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, ktoré na dovolacom súde uplatnila spôsobom prekračujúcim ústavou aprobované medze zrozumiteľne narysované práve zákonodarcom.

27. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom uznesení zaujal právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa z dôvodov už vysvetlených (body 25 a 26) najvyšší súd v napadnutom uznesení takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustil.

28. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vec napadla ústavnému súdu 11. februára 2019 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Brňákovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie

sudcu ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu